

VERNIK

JOAKIM SANDER

Preveo sa švedskog
Nikola Perišić

■ Laguna ■

Naslov originala

Joakim Zander

ORTEN

Copyright © Joakim Zander 2015

Published by arrangement with Ahlander Agency

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojim roditeljima

© Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*platio sam za izdaju
ali tad još nisam znao
da otišli ste zauvek*

*i da sad sledi
mrak*

Zbignjev Herbert

1. Naselje Berj – zima 2011.

Noćas nisko letimo kroz Naselje, brzina nam je precizno podešena, a formacija snažna i zbijena. Noćas smo nečujni, oči su nam nalik na uske proreze. Mi smo Iks ljudi, Braća po oružju, mi smo elita.

Na ulici Drivedsvegen gori automobil, čujemo kako se prozori rasprskavaju od vreline, vidimo staklo rasuto po snegu poput inja, prozirne krhotine ogorčenja i dokonosti. Sve je isto kao i bilo koje druge večeri ove zime, a klinci se više ne trude ni da uzlete do pasarele nad kolosekom, već ostaju oko automobila, tako blizu da im se plamen ogleda u razrogačenim beonjačama i peče im kožu. Znaju tačno koliko će vremena proći pre nego što se oglase sirene, ne žure, ne moraju više da misle na vreme, čak više nemaju ni od čega da beže.

Ali mi ne stajemo, naš cilj je važniji, više nismo ptići koji potpaljuju automobile, mi smo orlovi i sokolovi, grabljivice sa oštrijim kandžama, opasnijim kljunovima, većim apetitom. Lois, Lisac, Mehdi i Baunti. Okrećem glavu i gledam svoju braću, njihove siluete nalik na senke u odsjaju vatre.

Nešto mi u srcu raste i raste. Prestao sam da te jurim. Mnogo je prošlo otkako si počela da se udaljavaš od ovoga. Iako tvoja senka i dalje pada na sivi zid moje sobe svake večeri kada odem na spavanje, sada imam prijatelje, imam braću koja su nalik meni. Podjednako su lišeni cilja i ideja. Podjednako prazni i umorni.

„Ey, Fadi?“

Bauntijev glas bio je tanak i šupalj, kao da mu nedostaje vazduha ili snage u plućima.

„Jezik za zube, pederčino“, reži Lisac.

Udario je Bauntija po ramenu, a ovaj je od udarca posrnuo u stranu, u dublji sneg.

„Saberite se“, kažem ja. „Sad je ozbiljno, zar ne shvatate?“

„Ali...“, poče Baunti.

„Nema tu nikakvog jebenog ali, *sharmuta**.“

Lisac ponovo zareža i diže ruku.

„Ali, jesi li siguran da znaš šifru?“, nastavio je Baunti zakoračivši unazad, da izbegne novi udarac. „Da je nisu promenili?“

Beton se nadvija nad nama, prima nas u sebe, drži nas na mestu. Vazduh ispunjavaju minus deset stepeni i benzin koji gori. Sležem ramenima i osećam kako mi se pluća skupljaju. Osećam se kao i uvek: kao da ništa ne znam i ni u šta nisam siguran.

„Jesam, jebiga“, odgovaram. „A sad umukni.“

Čekamo u senci na drugoj strani Piratskog trga, iako je pusto, iako je dva ujutru. Čekamo sve dok ne začujemo sirene kako se prolamaju auto-putem, dok ne vidimo kako nebo iznad igrališta obasjavaju plava svetla. Čekamo sve dok

* Arap.: kurvin sine. (Prim. prev.)

ne ugledamo Mehdiya kako lagano trči preko zaleđenih ploča ispred Samijevog kebaba, a koraci mu tupo odjekuju kroz zimsku noć. Sirene su utihnule, sada se čuju samo klinci koji viču i grakću dok hodaju preko pasarele u suprotnom smeru.

„Bezbedno je“, zadihano izusti Mehdi, a iz pluća mu je šištalalo i cvilelo, zbog astme.

Presamitio se, dahtao i stenjao.

„Samo vatrogasci, *aina** više i ne dolazi.“

Svi u tišini klimamo glavama, svečano kao na pogrebu. Sad ozbiljno. Ključ me peče u džepu, šifra u glavi. Ispravljam se i pogled mi prati prozore lepljive od dečjih prstiju na drugoj strani trga, pa se penje uz ispucalu fasadu, dro-njave venecijanere, čaršave koji služe kao zaveses, satelitske antene, somalijske zastave, pa još više, preko krova i gore. Nebo je crno i hladno, čak ni zvezde nisu izašle noćas, nema ni sumorne mesečeve kriške, samo bezlični, crni oblaci i ništavilo. Pa ipak mi se pogled zadržava tu, smrznut kao i noć, kao moji prsti. Ovo je izbor koji moram da napravim. Ti ili braća.

Naterao sam sebe da odvojim pogled od noći, išlo je teško, kao jezik zalepljen za smrznuti stub.

„Šta čekate? *Jalla!*“,** rekao sam.

U formaciji letimo preko trga, tihi kao steli avioni, kao prokleti dronovi. Mi smo specijalna jedinica, gangsteri, elita. Nema nikakvog zvuka, iz usta nam izlazi samo para, u ušima nam šume samo udisaji i krv, tu smo samo mi i naš zadatak.

Lako je. Ključ u bravu, bez osvrtnja. Svi ulazimo, ja radim isto što i ti, isto što sam video da ti radiš, idemo pravo

* Tur.: policija. (Prim. prev.)

** Arap.: Hajde. (Prim. prev.)

do bele table, srca nam lupaju, kucamo šifru, reči i dalje stoje na ekranu, na jedan hiljaditi deo sekunde čekanja pre nego što se začuje dug pisak koji znači da je uspelo, ušli smo. Brzo čestitamo jedni drugima u tišini, vadimo džepne lampe, prolazimo hodnikom i ulazimo u studio.

Na stolu u kontrolnoj sobi stoje dva mekbuka. *Cap!* Sad su naši. Dva samsunga se pune. *Cap!* Sad su naši. Tri mala tableta. *Cap!* Mikrofoni i gitare. Zgledamo se. Zajebi to. Preteško je. Sagnuo sam se ispod miks-pulta, čučnuo i nasumice pipao po mraku dok je nisam pronašao. Polako sam izvukao kutiju od patika. *Najk.* Otvorio sam je, onjušio i osetio kako me ispunjava sladak miris trave.

„Ey!“

Pokazao sam braći jedan već smotan, a oni su raširenih očiju podizali palčeve. Ali ima još. Video sam to kada sam bio ovde s tobom, video sam Blekaja kako uzima dve hiljadarke i daje ih nekoj jebenoj prišipetlji da im kupi alkohol. Tako mi je ovo i palo na pamet, tako se rodila ideja.

Ušunjao sam se u drugu prostoriju, kancelariju. Povukao gornju fioku, ali nije se otvorila. Džekpot!

„Lisac!“, šapnem u pravcu studija. „Šrafčiger.“

Lisac je kralj šrafčigera, dleta, pajsera. Nema tog prozora niti vrata koja on ne bi uspeo da otvori – i ovo je sasvim lako za njega. Samo se oslonio o ploču stola i sagnuo, a fioka je odmah izletela. Škrinja je bila zelena i teška, zaustavio sam Lisca, koji je već počeo nešto da prčka oko nje.

„Zajebi sad to“, rekao sam mu. „Posle ćemo.“

I tu je bio kraj. Navrli smo kroz vrata poput vode, ruku punih plena, dole do igrališta gde smo izvršili osnovnu podeću. Ja sam uzeo škrinju i jedan mekbuk.

„Sad se pritajite. Vidimo se u četvrtak.“

Na tome se i završilo. Noć je bila hladna, prazna i tiha. Ni automobili više nisu goreli, a mene je umor zapljusnuo poput mora, poput snega, poput tame, dok sam se teturao kući, tih i prazan, umesto da budem ushićen osećajem bezakonja, da se osećam zadovoljno i snažno. Uopšte nije bilo onako kao što sam očekivao.

Kasnije, u mojoj sobi, sivožuta svetlost ulične lampe pred mojim prozorom nikako me nije ostavljala na miru, uvlačila mi se ispod kapaka, dopirala do zenica, čak i kada sam zatvorio oči i uronio glavu u kvrgavi jastuk. Šta god radio, nije me puštalo. Naposletku sam odustao i otvorio oči, uspravio sam se u krevetu ali nisam palio lampu. Vreme se rastezalo i menjalo oblik, sve dok nije potpuno iščezlo, osluškiavao sam kako vrata moje sobe škripe, kako pod cvili i krcka. Nisam se osvrtao, pogled mi je i dalje bio prikovan za zid.

Kada si otvorila vrata i sela na samu ivicu kreveta, unela si sa sobom zimu u sobu. Vazduh je bio nepomičan.

„Sećaš li se kada smo bili mali“, počela si. „Ti si tada možda imao deset godina? Kada sam počela da govorim kako moram da odem odavde?“

Znao sam šta ćeš ispričati, to je jedna od naših priča, deo naše mitologije, ali nisam odgovarao ništa. Samo sam sedeo tu, prazan, ukočenih leđa.

„Tada sam se ponovo posvađala s njima. Ne sećam se šta je bio uzrok. Neka *khara*, neko sranje, ko će ga znati? Izletela sam napolje, i vratila sam se kući tek kasno. A ti si kao bio preveliki da se igraš sa svojim prljavim starim lego

kockama? Ali kada sam se vratila kući, videla sam da si poređao sve plave kockice, uz nešto belih, na jednu od onih zelenih podloga, i sve to stavio na moj krevet pre nego što si zaspao. Sećaš se?“

Blago sam klimnuo glavom. Sećam se. Sećam se svega.

„Sećaš li se šta je predstavljalo?“

Nisam ništa odgovorio. Bilo je to isuviše davno. Isuviše toga se dogodilo u međuvremenu.

„Rekao si mi da je to more. Da si nam napravio more kojim možemo da otplovimo. I da ćeš sklepati i čamac koji će nam poslužiti za to.“

Osećao sam kako me nešto peče ispod očnih kapaka i u grudima. Osećao sam kako se sve steže, kako se davim u prošlosti, kako se davim u budućnosti. Nije potrebna voda da bi se čovek udavio.

„Ali nikada nisi sklepaio taj čamac, Fadi, samo more.“

Poželeo sam nešto da kažem, možda da objasnim, možda da izustim izvini, izvini, izvini. Ali znam da bih uspeo samo da cmizdrim i slinim, i da ću time doneti samo kaos i nemir. Sedeli smo ćutke.

A onda, na kraju:

„Možda si sada napravio čamac, Fadi“, rekla si. „Ali je dovoljan samo za jednog.“

Najzad sam se okrenuo i pogledao te. Umorna si i tanka, koža kao da ti je bleđa pod slabim svetlom. Gledao sam te kako čiliš otkako sam bio mali. Ali ovako nikada nisi izgledala.

„Kako to misliš?“, upitao sam.

Izgledala si tako tužno kada si me pogledala. Ne razočarana, ne ljuta. Samo tužna.

„Šta si mislio? Da neće ukapirati čiji je ključ? I čija šifra? U studiju svako ima ličnu šifru. Svako ima svoju, da bi mogli da znaju ko je kada bio unutra. Kada Horhe sutra ujutru

bude došao, prvo će proveriti baš to, i onda će videti da je upotrebljena moja šifra, zar ne?“

Šta da radim? Stid me je pekao. Izdaja. Jebena glupost. Ja sam *khain* – izdajnik. Zatim strah.

„Horhe i Blekaj će me ubiti“, rekao sam.

„Oni neće“, odgovorila si. „Ali Biz ili Mahmud ili Rus hoće sigurno.“

Sada sam osetio kako mi suze teku niz obraze. Postideo sam se suza, ali i svoje potpune obamrlosti od straha.

„Fadi, *habibi*“, * nastavila si. „Kako si mogao da budeš tako jebeno glup? Pa znaš da im neće biti dovoljno da im samo vratiš stvari. Onaj ko uradi ovako nešto protiv *Piratskih traka*... Dođavola, Fadi, pa oni su jedini na koje možemo da budemo ponosni. Onaj ko uradi ovako nešto je izdajnik. Čitavog Naselja. Niko ga neće braniti.“

Kroz suze sam video kako ustaješ sa kreveta i prilaziš svom ormanu. Gotovo nikada nisi ovde, tek poneku noć u toku nedelje, ali video sam da su ti blokovi za skice ovde. Sada si se protekla da dohvatiš najvišu policu, grabila blokove i knjige i trpala ih u vreću s natpisom *Piratske trake*, zajedno sa švedskim rečnikom. Bio je sav izlizan i prljav, uši na sve strane, posle tolikih naših dana i noći.

Sada mi se tako dalekim čini naše uverenje da će nam on biti dovoljan, da samo treba da naučimo sve reči, da će biti dovoljno da pevamo kao i svi ostali, da ne kreštimo i ne paramo uši drugima. Zastala si i ponovo izvadila rečnik, pa ga spustila na krevet.

„Bolje da ti uzmeš ovo“, rekla si. „Meni više nije potrebno.“

Sakrio sam lice rukama, nisam mogao više da te gledam.

„Kako si znala?“, upitao sam tiho. „Kako si znala za *Piratske trake*?“

* Arap: dragi, voljeni. (Prim. prev.)

Kroz šake sam nazirao da sležeš ramenima i vrtiš glavom.

„Videla sam vas još u toku popodneva, kako od nervoze pušite cigaretu za cigaretom gore kod pasarele. Bilo mi je jasno da nešto smerate. Niste vi baš toliko vešti, Fadi. Onda sam čula za provalu. Nisam glupa, znaš.“

„Šta ćeš uraditi?“, upitao sam. „Kuda ćeš?“

„Nije važno. Bolje da sada ne znaš. Javiću se.“

Čučnula si ispred mene, sklonila mi ruke sa lica, primorala me da te pogledam.

„Ovako“, počela si, a glas ti je bio toliko ozbiljan da je vazduh oko nas zadrhta. „Što se njih tiče, ja sam noćas bila u studiju. Šifra je moja. Ako noćas nestanem bez reči, neće imati nikakvog razloga da sumnjiče nekog drugog.“

Držala si me za ručne zglobove, gledala si me pravo u oči, kroz moje suze i moju sramotu, kroz ogleđala i dim, kroz obmane, pravo u ono što sam možda ja, pravo u ono što je moje dno. Nisam znao šta da kažem, otvorio sam usta pa ih zatvorio, pokušao sam da odvratim pogled od tvojih dubokih očiju, ali nisi me puštala.

„Ali, ne razumem“, pokušah.

„Jednostavno je, *habibi*“, rekla si mi. „Na kraju si mi ipak napravio čamac.“

Pomilovala si me po kosi.

„Izvini“, rekao sam. „Izvini, izvini.“

Sklopio sam oči i osetio tvoje suve usne na obrazu. Kada sam otvorio oči, nije te više bilo.

2. Bruklin, Njujork – četvrtak, 13. avgust 2015.

Tanki dušek na betonskom podu; zvuk kamiona sa ulice od koga prljava prozorska okna zveckaju; povremeni glasovi i klopavanje visokih potpetica po asfaltu; sirene u Aveniji Atlantik; toplota koja pritiska i podrhtava; puls koji odjekuje među zidovima od cigle; ključ u vratima.

Jasmina ustade. Istog trenutka se razbudila, očiju širom otvorenih, spremnih na sve, skoro sve. Oko nje svi ti zvuci, a na podu odsjaj svetla. Tama, refleksi i signali koje ne prepoznaje odmah, koji joj se ne zadržavaju u svesti. Ali tu je i zvuk ključa u vratima. Osvrnula se, navukla jučerašnju crnu lanenu majicu preko glave i ramena, nespretno obukla farmerke, provukla rukom kroz gustu, tamnu kosu i nečujno ustala. Neobrađeni pod njenim tabanima bio je iznenađujuće hladan.

Brava je škripala i čangrljala. Čik-čak-čik-čak-čik. Neko je okretao i gurao ključ. Zvuk je odjekivao i odbijao se kroz mračni stan. Plavo svetlo sa ulice treperilo je kroz prozore i padalo na poludovršena platna oslonjena o zidove.

* * *

Bilo je gluvo doba noći. Koliko li je dugo spavala? Da li je uopšte spavala? Džet-leg je krčao i bruja u njoj, kao da su joj sva čula filtrirana kroz neku napuštenu radijsku frekvenciju koja usporava tempo i u njoj izaziva tromost i usporenost. Ponovo je zatresla glavom da bi se brujanje utišalo, a glava razbistrila. Meko je krenula prema zvuku, prema vratima, nagoni, poput životinje. Iza nje, sirene su se udaljavale ispucalim asfaltom i za sobom ostavljale nešto što je ličilo na mir. Ne računajući zvuk ključa u bravi.

Približila se vratima, toliko da su joj usne dodirnule lim kada je na švedskom upitala:

„Ti si?“

Glas joj je bio suv i promukao od ostataka avionskog vazduha u plućima. Ključ je prestao da grebe u bravi.

„Jasmina?“, odvratio je on sa druge strane.

Taj način na koji je izgovorio njeno ime. Intonacija i isprekidani, nestrpljivi ton njegovog govora. Agresija i zbuđenost. Sve što su izgradili obrušilo se u trenutku. Okrenula je bravu i vrata su se otvorila.

David je izgledao skoro isto kao i obično, skoro kao pre nedelju dana. Iste blago povijene usne, ista duboka bora na čelu. Ista ključna kost i jamica na levom obrazu kada se osmehne, ista obrijana glava, ista siva majica sa istim flekama od farbe u spreju i tuša; iste farmerke od debelog, starog teksasa koje mu je ona kupila u Šibuji, tokom svog prvog putovanja u Tokio. Ali tu je i strnjika od brade i prljavi nokti, pogled tečan poput žive i vilice koje stalno žvaću.

„Jasmina, bejbi!“

Raširio je ruke i prekoračio preko praga, dok su mu se zubi presijavali pod žutim odsjajem sa ulice. Ustuknula je i okrenula se od njega, izbegavši njegov zagrljaj.

„Baby, I didn't realize... What time is it?“*

Okrenuo je ručni zglob tražeći sat koga nije bilo, udario se po džepovima loveći mobilni telefon, najzad uspeo da ga izvadi i manijakalno počeo da pritiska dugmiće na njemu, ali reakcije nije bilo.

„What the fuck? I'm outta battery, baby! What time is it?“**

Žvakao je i žvakao vilicama, pa bacio telefon koji je tresnuo o beton. Ponovo je krenuo ka njoj, ovoga puta sa šakama ispruženim ispred sebe, u pokušaju da joj obgrli lice. Uzmicala je sve dok se nije našla na sredini sobe, u potkrovlju, kako je on to nazivao, mada nije bilo veće od studentske sobe, garderobera, bez obzira na to što je tavanica visoka, a prozori ponekad, rano ujutru, ispune prostoriju svetlošću.

„Zašto pričaš engleski?“, upitala je.

Zastao je i pogledao je kao da sve dosad nije zaista primetio njeno prisustvo.

„Kako si ušla?“, upitao je on na švedskom, optužujućim tonom koji je kipeo od paranoje i agresivnosti.

„Davide“, odvrtila je nahevriši glavu, kao da se obraća detetu, „šta se dogodilo?“

Nastavila je da stoji nasred betonskog poda, ruku prekrštenih na grudima. Osećala je kako se bes probija kroz bol i zbuđenost koju je nosila u sebi, i osećala je kako raste. Postojao je neki ponor u njoj, u njima, u ovoj sobi. Svaki put kada pomisli da je uspela da se zadrži na poroznim ivicama ponora, osetila bi kako se ovaj širi, a njene šake počinju da se klizaju po kamenu. Koliko god se opirala, ritala i krvarila, padala je naglavce, većito niže i niže.

„Dogodilo?“, upitao je on. „Kako to misliš?“

* Engl.: Bejbi, nisam ni primetio... Koliko je sati? (Prim. prev.)

** Engl.: Šta je ovo, jebiga? Istrošila mi se baterija, bejbi! Koliko je sati? (Prim. prev.)

Otvorio je frižider pa otvarao i zatvarao fioke s povrćem, pomerao stare ostatke jela sa police na policu. Pakovanje putera palo je na pod, a on to izgleda nije ni primetio.

„Timi i Ajša su pravili žurku, a posle smo otišli dalje sa Rašidom i još nekima.“

Okrenuo se ka njoj, iznenađen:

„Šta sad radiš ovde? Pa trebalo je da dođeš u četvrtak.“

„Sada je četvrtak“, rekla je ona pritiskajući prst na slepo-očnicu. „Ili petak, tačnije.“

Brujanje se nije utišavalo, baš naprotiv.

„Timi i Ajša su pravili žurku u utorak“, rekla je. „Nisi se vraćao kući, zar ne?“

Slegnuo je ramenima i delovao kao da pokušava da razmisli.

„Četvrtak?“, rekao je. „Rašid i ja smo se udubili u neke bitove koje je pronašao. Zatim smo produžili na žurku u Bušviku. Loren je bila tamo.“

Izgledao je kao da očekuje priznanje zbog toga što je pomenuo galeristkinju koja, kao što su oboje znali, nikada neće izložiti neku od njegovih slika.

„Bila je baš zainteresovana za novi pravac kojim sam krenuo, znaš, ptice i crkve. Jesam li ti već pričao o tome?“

Jasmina je čučnula i sakrila lice u šake. Prsti kao da su joj klizili niz kamen.

„Hiljadu miliona puta, Davide. Ali nisi naslikao baš ništa, zar ne? Nijednu jebenu liniju!“

Ponovo je ustala i otišla do duplog dušeka u uglu, pa tamo uzela dva tanka, šuštava lista papira. Prišla je Davidu i bez reči ih spustila na kuhinjski pult ispred njega.

On se nagnuo i začkiljio prema njima.

„Eh“, izustio je. „Zajebi to. Proći će sto godina pre nego što nas odvuku na sud. *We're artists, baby!** Izbacivanje iz stana je samo jedan deo naše priče.“

* Engl.: Mi smo umetnici, bejbi! (Prim. prev.)

„Treba da idemo na sud za deset dana, Davide. A onda ćemo ostati na ulici, ok? Jebiga, svake nedelje sam ti davala pare da plaćaš kiriju. Šta si uradio s njima? Spid? Žurke u Bušviku?“

Sve dublje i dublje je u ponoru. Više nema snage da se opire.

„Treba mi piće“, rekao je on i iz sve snage povukao vrata od komore zamrzivača.

Kopao je rukama po zamrznutom prostoru sve dok nije dograbio zamagljenu flašu i podigao je prema sivoj noćnoj izmaglici. Promućkao ju je i okrenuo naopako pre nego što ju je besno tresnuo o sivi zid od cigle. Flaša je za desetak centimetara promašila prozor i rasprsla se u moru zamrznutih staklenih kristala.

„Zašto si popila svu votku, jebiga?“, zarezao je okrećući se prema njoj.

Možda je zbog izbacivanja iz stana, možda zbog putovanja i džet-lega. Možda zbog tuge i zbunjenosti u prethodnih mesec dana, ali nešto se uvijalo i narastalo u njoj. Možda se ponor ispod nje širio. Možda je zbog prljavštine pod njegovim noktima. Možda je zbog toga jasno videla tamno, krvavo dno ponora. Možda nije ništa. Ali njegova pretnja odjednom se pretvorila u obećanje. Odjednom je znala šta treba da uradi.

„Nisam dirala tvoju votku, Davide“, rekla je.

I ne samo to. Glas joj nije zadrhtaio, nije skrenula pogled, nije otišla. Umesto toga je prekrstila ruke na grudima i koraknula prema njemu. Osetila je kako joj se komad srce zariva duboko u taban na levom stopalu, osetila koliko je hladan na ovoj vrućini, koliko je na vrućini hladna čak i krv.

David je izgledao iznenađeno. Ono što je govorila nije se uklapalo u njihovu priču, a ta priča je bila puna epizoda u kojima ona kleči u uglu sa đubrovnikom ili hartijom ili

nećim drugim i skuplja krhotine. Na trenutak je delovao zabrinuto. Vilice su mu žvakale. Zenice izgledale kao da će se rasprsnuti. Zatim:

„Šta si rekla, jebiga?“

Koraknuo je prema njoj, a kraj usana mu je poigravao od spida ili napregnutosti, ili nedostatka sna. Ona oseti kako joj prsti klize niz kamen, kako grebu i lome se, kako krv ističe iz nje kroz stopalo, na beton.

Znala je da to odmah može da prekine. Da može da uzmakne i povinuje se. Uzme papir iz toaleta i pokupi jebenu srću. Da može da skokne dole do Indijca koji celu noć radi na Aveniji Klason i kupi flašu džeka. On bi mogao da popije polovinu i možda se malo razviče. Mogla bi da odvrti njegovu mržnju od sebe, prema spoljašnjosti, galleristima i agentima i svima onima koji treba da budu krivi za činjenicu da on nije naslikao nijednu poštnu sliku otkako su došli u Bruklin. Možda bi mogla da pozajmi pare od Breta da bi izbegli izbacivanje iz stana? I malo otputuju do Tokija ili Berlina. Nastave da štede za nešto što će ublažiti pad, za sopstveni stan, kako bi mogli da iščeznu u mračnoj noći. Mogla bi da uradi sve ono što je uradila stotinu puta ranije, da ponovo lagano padne u ponor i dozvoli da je njihova priča ponovo uzme pod svoje.

Ali to nije uradila.

„Kažem ti da sam deset dana bila u Tokiju“, rekla je umesto toga. „I znaš da nisam dirala tvoju jebenu votku.“

Koraknuo je prema njoj, kao da na trenutak razmatra to što je rekla.

„Dok si ti bio ovde i po hiljaditi put proćerdao kiriju na provod sa svojim prokletim klubom luzera, ja sam se satirala da bismo mogli da nastavimo dalje i izvučemo se iz ovog sranja“, nastavila je.

Sada je već otišla predaleko. Dalje nego ikada. Ali nedostatak sna davao joj je lakoću i opuštenost. Na trenutak joj se učinilo da više nije deo svega toga, barem ne u potpunosti. Kao da je prošli mesec učinio da njihova priča privremeno popusti svoj grčeviti stisak oko nje, kao da ono što je delila sa Davidom više nije bilo stvarno, već samo imitacija, mit i san.

Već je prošlo mesec dana, ceo jedan mesec otkako je Fadi zauvek iščezao, mesec dana otkako joj je telefon zazvonio u džepu u metrou negde ispod Vašington skver parka, a svet oko nje kao da se usporio. Mesec dana otkako je počela da beži od toga, od tuge i prošlosti, brže i dalje nego što je mislila da je sposobna. A onda, baš kada je mislila da ne može stići dalje od toga, baš kada je osetila da joj je grozomorno čudovište tuge za petama, pre četiri dana je dobila drugu poruku. Mutna slika onoga što je možda Fadi u Naselju Berj. Fadi je mrtav. Fadi je živ. Ništa se više ne uklapa, više nema nikakvih šablona.

„Jebena svinjo!“, povikala je, osetivši kako joj se glas cepa, kako postaje sirov i bolan.

„Umukni!“, zaurkao je David, glasnije, dublje.

Podigao je ruku pred njenim licem, kao da hoće fizički da spreči njene reči da se čuju u prostoriji.

„Sada umukni! Šta ti misliš, ko si? A? Ne dugujem ti ništa, jebiga. To dobro znaš.“

Sad joj se uneo u lice, osetila je hemiju u njegovom dahu, prodoran zadah znoja sa 48-časovne žurke – u njegovoj odeći, njegovoj koži. Glas mu je sada bio tiši, sa više pretnje.

„Ko si ti da me gnjaviš svojim sranjima? Da nije mene, i dalje bi bila u onom jebenom ciganskom kraju. Da nije mene, radila bi u jebenom kozmetičkom salonu keve tvoje drugarice, usred betona, nezahvalna mala pizdo. Ili bi bila pokojna, kao tvoj prokleti brat. Šepuriš se ovde jebelim putovanjima u Tokio... Kao da ih ti nisam ja sredio. Jebote!“

Osetila je njegovu pljuvačku na obrazu, svesna da je ono što govori istina. Rekao joj je to već mnogo puta. Pomislila je na to toliko puta ranije. Njen dug prema njemu toliki je da poravnava ponor, poravnava sve. Oseća kako je njihova priča ponovo uzima pod svoje. Kako je njen čvrsti zagrljaj privlači i polako vuče sa sobom naniže.

Tada samo što nije popustila stisak kojim se držala za rub. I zagrlji ga. Da ga drži uza sebe, oseti njegovu glavu na svom ramenu, njegove ruke oko svog struka.

Ali noćas je nešto bilo drugačije. Kao da su se lestvice od konopca spustile u ponor, nadohvat ruke. Fadijeva smrt i vaskrsenje. Svet je podrhtavao i tresao se, osetila je vrtoglavicu. Putovanje između različitih vremenskih zona učinilo je da se oseća lagano i nestvarno. Ali znala da neće uspeti da dohvati lestvice sama, da joj je on potreban i za to. Možda pre svega za to. Potrebne su joj njegove ruke da bi se izvu- kla iz ponora bez dna i izbacila njihovu priču iz koloseka. Potreban joj je on da bi bila slobodna i da bi mogla da spase ono što se spasti može.

Uspela je da se obuzda i uzmakne, da primora nežnost da se pretvori u mržnju ničim drugim osim sopstvenom voljom. Odgurnula je njegove grudi što je jače mogla i povi- kala svom snagom kojom ju je darovala njihova zajednička disfunkcionalna priča.

Zateturao se jedan korak unazad, za trenutak dezorijen- tisan.

„Jebem ti, kakav si ti lažnjak“, vikala je. „Kakav si jebeni klovn, Davide! Misliš da si umetnik...“

Nasmejala se prazno, beživotno.

„Umetnik! Kakva dobra šala! Nisi ništa uradio već godinu dana! Ti si džanki, Davide. Na korak od ulice. I ti si mene spasao? Zar ne shvataš da te samo ja još razdvajam od jebene klupe u parku?“

I to je sve što je stigla da kaže pre nego što ju je Davidova stegnuta pesnica pogodila u slepoočnicu. U glavi ju je peklo i bruhalo, osetila se kao da nema težinu. Soba se izvila i posko- čila oko nje dok je padala poleđuške na beton. Ukus metala na jeziku. Podsećanje na tugu i prazninu. I kraj njihove priče.

I pobeđu.